

konnou částku jen vinou některých věřitelů, žádavších plné uspokojení, jsou vývody stížnosti bezpředmětné; neboť rozsudek nedává jí za vinu, že způsobila nedbalostí svou neschopnost platiti, tím méně, že způsobila nedbalostí, totiž nesplněním podmínek nutných k vyrovnání větší zkrácení věřitelů, než ke kterému by bylo došlo vyrovnáním, nýbrž jen, že obchodovala dále, i když poznala svou neschopnost platiti. Škodu, která tímto dalším obchodováním věřitelům nastala, lze ovšem dlužníku přičítati jen, jednal-li nedbale. Avšak není důvodu, vymeziti pojem nedbalosti pro trestné činy proti bezpečnosti majetku, najmě pro přečin úpadku jinak (úžeji), než jest zákonem vymezen pro trestné činy proti bezpečnosti života v § 335 tr. zák.; stačí tudíž i pro přečin nedbalého úpadku, že si dlužník mohl uvědomiti i nebezpečnost svého jednání pro věřitele, možnost, že jeho jednáním věřitelé utrpí újmu na právu neúplným uspokojením pohledávek. Proto je stížnost na omylu, majíc za to, že výrok o vině stěžovatelčině vyžadoval zjištění její vědomé nedbalosti. Pro skutkovou podstatu přečinu podle § 486 čís. 2 tr. zák., jímž byla stěžovatelka uznána vinnou, jest znak dlužníkovy nedbalosti, poškozující věřitele, rozveden samým zákonem v jednání s ní se srovnávající a shledán v tom, že dlužník, nabyv vědomí o své neschopnosti platiti, činí nové dluhy, splácí dluhy nebo nenavrhne včas vyrovnací řízení nebo vyhlášení úpadku. Proto jest odsuzující výrok ve znaku nedbalosti opodstatněn způsobem vyhovujícím správnému výkladu zákona rozsudečnými zjištěními, že si stěžovatelka byla již alespoň v dubnu 1928 vědoma neschopnosti platiti dluhy, t. j. uspokojiti veškeré věřitele v době přiměřené pravidlům řádného provozu její výdělečné činnosti, a že stěžovatelka přes to (aniž učinila onen návrh) ještě v dubnu, v květnu a v červnu 1928 činila nové dluhy a splátky v rozsudku podrobně uvedené. Stížnost nevytýká tomuto výkladu pojmu neschopnosti platiti, jímž se rozsudek řídí, právní mylnost.

Čís. 4151.

Pojem »zprznění« (§ 128 tr. zák.) předpokládá sice, že zlý úmysl pachatele směřoval k ukojení jeho chlípných chtíčů, nevyžaduje však, by toho účelu (účinku) bylo skutečně dosaženo.

Pod pojem »pohlavního zneužití těla« ve smyslu § 128 tr. zák. spadá i sahání pod sukně nedospělého děvčete.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1931, Zm I 468/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 19. března 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zprznění podle § 128 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po zákonu provedena (výhradně na rozsudečných zjištěních a na jejich celku vybudována) jest námitka, že bylo ke skutkové podstatě

zločinu zprznění, jímž byl stěžovatel uznán vinným, třeba, by skutečně nastalo ukojení pohlavního chtíče stěžovatelova, o čemž však prý obě průvodní svědkyně nemohly nic udati. Námitka neobstojí. Podle jasného doslovu a smyslu § 128 tr. zák. je — jak uznává i ustálená judikatura zrušovacího soudu (srovnej na příkl. rozhodnutí č. 3736, 3417 sb. n. s.) — ukojení chlípných chtíčů pachatelových sice účelem, není však zákonem předpokládaným účinkem jednání tam stíhaného. Pojem zprznění předpokládá sice, že zlý úmysl pachatele směřoval k ukojení jeho chlípných chtíčů, nevyžaduje však, by toho účelu (účinku) bylo skutečně dosaženo. Ukojení chlípných chtíčů smilníka jest arcit' složkou jeho zlého úmyslu, není však i složkou děje, který tresce zákon za zločin zprznění. Že úmysl stěžovatelův směřoval k tomu, by byl ukojen jeho pohlavní chtíč, jest rozsudkem zjištěno; již tím převyšuje souzený čin skutkovou podstatu pouhého přestupku § 516 tr. zák. a splňuje, ano se nedostává ani jiného zákonného znaku tohoto zločinu, pojem zprznění. Jelikož jest zjištění onoho úmyslu rozsudkem náležitě odůvodněno, neodstraní je stížnost ani pouhým popíráním tohoto úmyslu, ani popíráním údaje děvčat, o který jest ono zjištění opřeno, — že totiž byl stěžovatel pohlavně velice rozčilen —, ani úvahami dokazujícími věcnou nesprávnost tohoto údaje. Že (jak stížnost dodává) pouhé ztopoření údu nestačí ke skutkové podstatě, je správné; než jiné stanovisko nezaujal ani nalézací soud, jak zřejmo z toho, že rozsudek zjišťuje výslovně i onen úmysl stěžovatelův vedle smilných činů, z nichž ostatně jen část záležela v manipulacích s pyjí stěžovatelovou, a jímž nelze upříti způsobilost, vyvolati ve stěžovateli příjemné pocity ve sféře pohlavní. Další námitka, že jednání, z něhož jest stěžovatel viněn, nestačí k opodstatnění pojmu pohlavního zneužití děvčete, není provedena po zákonu, ano se s oním pojmem srovnává jen to, že stěžovatel sahal děvčeti pod sukýnku a že se dotkl jeho těla nikoliv vědomě, nýbrž náhodou; rozsudek však jednak zjišťuje, že stěžovatel sáhl M-ové pod sukni a násilím do přirození, že jí pak vzal za ruku, dal jí své přirození do ruky a ukázal jí, jak jím má klepati, a že jí pak povalil na pohovku, strčil jí znovu ruku pod kalhoty a makal jí na přirození, jednak předpokládá vědomost a úmyslnost těchto smilných činů — beztak z nich zřejmou — tím, že výslovně zjišťuje onen zlý úmysl. Že celek těchto činů rozsudkem zjištěných, tedy souzený skutek, naplňuje řečený zákonný znak, stížnost nepopírá a proto netřeba to dokazovati; ostatně dovolává se stížnost neprávem rozhodnutí č. 1622 sb. n. s., jež nevyučuje z pojmu zneužití těla osob požívajících ochrany § 128 tr. zák., jak stížnost tvrdí, sahání pod sukni nedospělého děvčete, nýbrž pouhé vyzvednutí sukni, obnažení jeho těla. Ostatní vývody stížnosti jsou jen popíráním správnosti toho, co soud způsobem formálně bezvadným v rozsudku zjistil, tedy brojením proti volnému přesvědčení soudu, na něž netřeba odpovéděti. Budiž jen podotčeno, že ani prokázaná skutečnost, že stěžovatel neměl již od samého počátku smilné úmysly, a že byl k necudnému jednání sveden dotěrnostmi děvčat, nezprostila by ho zodpovědnosti; svod není než polehčující okolností § 46 písm. c) tr. zák. a podle § 1 tr. zák. stačí, byl-li tu úmysl trestním zákonem vyžadovaný v době, kdy byl čin spáchán, třeba že byl vzbuzen cizím ponuknutím.